

PER LA CONCÒRDIA!

La concòrdia torna a l'actualitat política

La concòrdia, quina paraula tan bonica i entranyable, que ens parla amb amor i empatia. Aquesta paraula no és nova. Ja en el seu llibre "Per la concòrdia" del 1928, Francesc Cambó en parlava abastament, i posteriorment durant la República se'n servia en els seus mítings.

Els feixismes l'han fet servir també per negar la lluita de classes i els conflictes socials, a través de sindicats com la CNS. En l'actualitat molts polítics continuen donant-li corda a la concòrdia. Així, en el Govern progressista del PSOE, tant Pedro Sánchez, com Maria Jesús Montero, com Salvador Illa no han parat de parlar en els seus discursos de "la concòrdia, la convivència y el reencuentro".

I també, en resposta a la llei de memòria democràtica del govern espanyol, autonomies governades pel PP-VOX, com les de Castella i Lleó, València i Aragó, han creat les Lleis de Concòrdia que igualen els repressors i els reprimits.

Alhora negant la dictadura franquista i obstaculitzant l'obertura de les fosses comunes, tot retirant subvencions per

la memòria democràtica i mantenint els símbols franquistes.

Lleis que han estat durament criticades per l'ONU per atemptar greument contra els drets humans. La concòrdia és una vella paraula, emprada des de molt antic, ja en temps de les revoltes dels esclaus perquè aquests tornessin a l'obediència i el sotmetiment.

Són termes utilitzats sempre pels poderosos, pels poders establerts contra els pobles sotmesos i les classes oprimides en lluita pel seu alliberament social. De vegades deixen anar alguna pastanaga, però sempre ensenyant el bastó i l'amenaça per a liquidar i neutralitzar tota insubmissió i dissidència perillosa.

Quan s'acabin les guerres actuals amb la destrucció de pobles i ciutats, genocidis i poblacions massacrades també els guanyadors apel·laran a la concòrdia, és a dir, a l'acceptació de la submissió i la misèria dels vençuts.

